

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI (a Mironosițelor)

†) SF. CUV. IRODION DE LA LAINICI;
SF. MC. TIMOTEI ȘI SOȚIA SA,
MAVRA

De aceea, abia a treia zi, duminica, întâia a săptămânii, femeile au mers la mormânt spre a împlini cele convenite pentru ungere. Știm cu toții care a fost urmarea: au găsit mormântul gol! Domnul înviase! Și ele și-au adus aminte de cuvintele Mântuitorului care spusese: „După trei zile Mă voi scula!” (Matei 16, 21).

Astfel, aceste femei curajoase devin primele vestitoare ale celei mai mari minuni din istoria mântuirii: Învierea Domnului Iisus.

Cine au fost, de fapt, aceste femei? Care este numele lor, ce știm despre ele și cum au ajuns să aibă zi deosebită pentru pomenire?

Pentru fiecare dintre ele avem mărturii în Sfânta Scriptură: pentru unele directe, pentru altele indirecte. Astfel, când vorbesc despre Învierea Domnului și despre intenția femeilor de a unge Trupul Domnului, evangheliștii pomenesc patru nume: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa (numită și „cealaltă Marie”), Salomeea și Ioana.

Toate patru sunt amintite în legătură cu lucrarea de mirungere pe care intenționau s-o facă. Despre celelalte femei avem mărturii indirecte: Suzana (Luca 8, 3), Marta și Maria, surorile lui Lazăr din Betania (Ioan 11, 1).

Femeile Mironosițe, despre care amintesc autorii Sfințelor Evanghelii, sunt numite în cântările Bisericii noastre „ucenițele Domnului” (Troparul Învierii, glasul al 4-lea). Ele au deschis calea mărturisirii credinței în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos pentru toate femeile dreptmăritoare: de la sfinte mucenițe, sfinte cuvivoase, sfinte împărătese și până la mamele creștine care nasc și cresc copiii în credință și iubire față de Dumnezeu și de semenii.

Duminica Mironosițelor cheamă pe

DUMINICA FEMEILOR PURTĂTOARE DE MIR

Biserica Ortodoxă cinstește în Duminica a 3-a după Praznicul Învierii Domnului pe Sfintele Femei Mironosițe care, „în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele” (Marcu 16, 2), au venit la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos cu miresme de mare preț, primind de la îngeri, înaintea tuturor, vestea că Hristos a înviat din morți. Aceste femei purtătoare de mir au devenit mărturisitoare curajoase ale Învierii Domnului, învrednicindu-se de marea bucurie a întâlnirii cu Însuși Hristos Cel înviat din morți.

Știm din Sfintele Evanghelii că trupul Domnului Iisus Hristos a fost înmormântat în grabă, în ziua de vineri (pe care noi o numim acum a patimilor), ritualul ungerii, specific iudeilor, nefăcându-se complet.

toate femeile să devină „ucenițele Domnului”, prin căutarea și aflarea lui Iisus Cel răstignit și prin răspândirea marii bucurii a Învierii Sale. Femeile și mai ales mamele creștine de astăzi trebuie să vadă în femeile mironosițe adevărate modele care le inspiră să ducă o viață de sfințenie și dăruire de sine în cadrul Familiei, Bisericii și Societății. Astfel, prin credință și evlavie, prin hărnicie și dărnice, se pot păstra și cultiva armonia și buna-

înțelegere în familie, se pot apăra și promova valorile familiei creștine, precum și educarea copiilor în iubire de Biserică și de Neam.

Cuvintele „Bucurați-vă! Nu vă temeți!” (Matei 28, 9-10), rostite de Mântuitorul Iisus Hristos Cel înviat femeilor purtătoare de miruri, transmit lumină și astăzi și putere duhovnicească tuturor femeilor, încurajându-le să fie purtătoare de valori sau de virtuți ale drepte credințe și să mărturisească

importanța nașterii de prunci care să fie crescuți și educați în credință și în iubire milostivă, spre dănuirea poporului român ca popor creștin în istorie, purtător de Cruce și de Înviere.

Ne rugăm lui Dumnezeu să dăruiască

tuturor femeilor creștine, precum le-a dăruit și Sfintelor Femei Mironosițe, tărie în credință și curaj în a-L mărturisi și a-L cinsti pe Domnul Iisus Hristos Cel înviat, adresându-le cuvinte de binecuvântare, mulțumire și recunoștință

pentru activitatea lor bogată și plină de dăruire de sine. Totodată, le felicităm și le dorim multă sănătate și fericire, pace și bucurie, întru mulți și binecuvântați ani! ❖

Diacon Cristian Filiuță; Basilica.ro

Ultimul mare reprezentant al paisianismului SFÂNTUL CUVIOS IRODION DE LA LAINICI

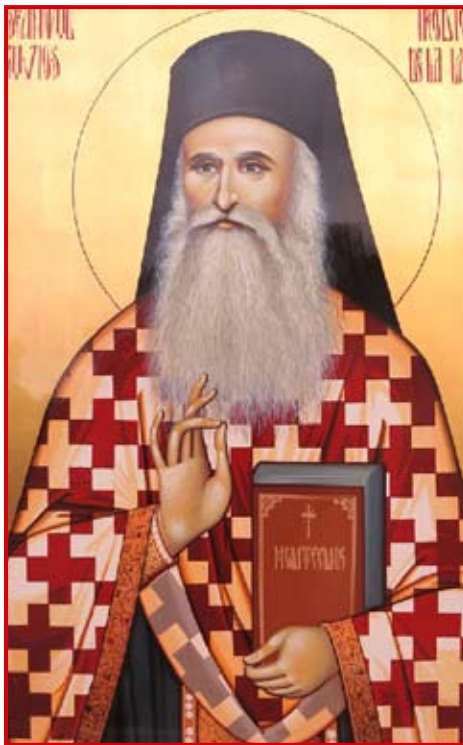

În ultimele trei săptămâni (11 aprilie - 3 mai), calendarul ortodox ne prilejuiește sărbătorirea a trei mari reprezentanți ai neoisihasmului românesc: Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (11 aprilie), Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului (25 aprilie), părintele spiritual al Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, și Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici (3 mai), ucenicul, dar și duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica.

Cuviosul Irodion a preluat moștenirea înaintașilor săi, încercând să transforme, în timpul păstoririi sale de peste 40 ani, Mănăstirea Lainici într-o vatră isihastă de rugăciune și trăire filocalică. De altfel, viețuitorii Mănăstirii Lainici, adunând mărturii ale monahilor acestui lăcaș și dovezile scrise care au supraviețuit, s-au încredințat de vocația isihastă a acestui loc. La zidirea noii biserici de la Lainici, în pridvorul ei a fost înfățișată istoria isihasmului, de la Sfântul Grigorie Palama până la Părintele Dumitru Stăniloae.

Cuviosul s-a născut în 1821 la București primind la botez numele Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor în obștea Mănăstirii Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici sub oblăduirea starețului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion. Odată călugărit, tânărul Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat adăugând nevoiță peste nevoiță. Era foarte iubitor de frați, nu clevea pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea foarte mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi. Prin aceste nevoițe devine foarte iubit de toată obștea, impunând mult respect și apreciere chiar și din partea starețului său.

În septembrie 1850, starețul Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea. Și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi de ajutor în refacerea episcopiei, care era într-o vizibilă decădere. Printre ucenicii luați era și monahul Irodion, pe care îl trimite la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Îl va hirotoni diacon și apoi preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar din 1854 îi încredințează stăreția schitului Lainici. Până în 1900 starețul Irodion a păstorit acest schit 41 de ani, cu mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț

al schitului Lainici din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își va lua ca duhovnic pe ucenicul său, Irodion, starețul de la Lainici. Astfel ucenicul devine duhovnic Avvei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavie sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion. Sfântul Calinic venea foarte des la Lainici pentru spovadă și povățuire.

În viața Sfântului Calinic de la Cernica, duhovnicul și apoi ucenicul Sfântului Irodion, se menționează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul sfintei cruci, a binecuvântat și a spus: „Domnul!” Și atunci cei care erau de față l-au întrebat: „Ce este, Prea Sfințite, ce s-a întâmplat?” Și Sfântul Calinic le-a răspuns: „Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru”. Cei doi sfinți trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal și vorbeau în duh.

Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar pentru că era format în duhul isihast cernican, biruia aceste ispite cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele,

călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta este paradoxul sfințeniei - suferința. I se duce repede faima atât în Oltenia cât și dincolo de Carpați, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. Devenise făcător de minuni încă din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor și cele ale înaintașilor lor. Era văzător cu duhul. Foarte multă lume se vindeca și afla alinare de la el.

Pe 3 mai 1900 Cuviosul Irodion se mută la Domnul. La 7 ani de la înmormântarea sa, starețul Teodosie Popescu, la insistențele ucenicului Cuviosului Irodion - ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenie pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o foarte veche tradiție monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi, ca la 7 ani de la moartea monahului se dezgroapă și i se face din nou slujba înmormântării.

Așa s-a petrecut și cu trupul Cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toții au rămas surprinși deoarece trupul era întreg și neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar așa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane).

Este pus din nou în mormânt. Aici însă se făceau minuni, se vindecau demonizații și se alungau duhurile necurate. În 1929 este din nou dezgropat și i se mută oasele, iar în 1983 s-a făcut o încercare nereușită de a i se găsi moaștele. Abia la 10 aprilie 2009, în ajunul prăznuirii Sfântului Calinic, i se găsește mormântul. După îndelungi căutări, cu multe zile de post și rugăciune și în prezența Mitropolitului Irineu al Olteniei. Cuviosul Irodion se lasă descoperit, căci venise timpul să se arate și să fie de folos celor care îl căutau pentru ajutor, tămăduire și întărire. A fost o minune! Aceasta este deci a treia aflare a moaștelor.

Iar la 1 mai 2011 a avut loc slujba de canonizare a acestui mare sfânt al ortodocșilor români.

Binecuvântarea sfântului o putem însă primi nu numai la Mănăstirea Lainici, dar și în București: moaștele sale se află la Biserica Sfântul Vasile de pe Calea Victoriei. Aici au fost aduse spre închinare pe 14 septembrie 2014, de hram, lăsându-se bisericii un fragment care a fost pus cu mare evlavie alături de icoana Cuviosului. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC EFREM CEL NOU, GRABNIC AJUTĂTOR

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici și Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou au în comun cel puțin două lucruri: se află în calendar la începutul lunii mai, la numai două zile distanță (pe 3 mai și respectiv 5 mai). Și amândoi au fost descoperiți când au dorit ei.

Anul acesta se întâmplă ca praznicul Sfântului Efrem cel Nou să fie într-o perioadă grea pentru noi, această pandemie neașteptată, care ne-a întors pe dos viața planetei, ne-a izolat și ne-a condamnat la reducerea drastică a vieții economice și sociale. Am rupt legătura cu bisericile, cu preoții noștri, cu slujbele și cu Sfintele Taine. Dar în casele noastre am înmulțit rugăciunile și am citit mai multe acatiste ca niciodată. Și unul dintre ele a fost și al Sfântului Efrem cel Nou, un sfânt grabnic ajutor în multe situații și care adesea i-a tămăduit pe cei bolnavi care i-au cerut ajutorul.

Sfântul Efrem este grabnic ajutor, tămăduind boli și neputințe, ajutând pe cei care au procese, examene sau alte greutăți. Foarte multe minuni a făcut Sfântul celor care s-au rugat lui, citindu-i acatistul sau celor care au mers la Nea Makri pentru a se închina la moaștele sale. Este cunoscut și la noi, mulți citindu-i acatistul la nevoie sau căutându-l în bisericile în care se află o părticică din sfintele sale moaște. Drept mulțumire pentru ajutorul sfântului, o creștină a dăruit în anul 2014 bisericii Șerban Vodă o icoană a sa.

Scriind acest articol, am revăzut imaginile din pelerinajul de anul trecut care s-a făcut în Grecia. Grupul de pelerini de la biserica Șerban Vodă a fost condus de părintele Eugen Moraru, cel care a stat o perioadă în Grecia la începutul anilor 2000 și cunoaște bine aceste locuri. Am descoperit și pozele făcute atunci la Nea Makri, locul în care a trăit și a murit Sfântul Efrem cel Nou. Privind toate aceste imagini frumoase, mă gândeam cât de minunate au fost toate pelerinajele pe care le-am făcut până mai ieri în țară și în străinătate și cât de puțin le-am apreciat. Și mai ales câte daruri ne-a făcut Dumnezeu să ajungem la locurile unde au trăit sfinții, unde s-au nevoit și unde și-au lăsat trupurile, azi sfinte moaște la care cu nădejde alergăm.

Viața

Sfântului Mucenic Efrem cel Nou

Sfântul Efrem cel Nou, numit Mare Mucenic și Tămăduitor, s-a născut în data de 14 septembrie 1384, în ziua

prăznirii Înălțării Sfintei Cruci, în orașul Trikala, în Grecia. În urma Botezului, copilul a primit numele de Constantin. Rămânând orfan de tată încă de mic, sfântul a fost neîncetat mângâiat de harul lui Dumnezeu.

El pleacă de acasă spre a nu fi înrolat cu forța în armata otomană care, din anul 1393, stăpânea această regiune. La vârsta de numai 14 ani, el intră ca monah în Mănăstirea Buna Vestire,

mănăstire zidită pe locul numit „Colina Neprihăniților”, undeva în Atica, Grecia, la 30 km nord de Atena.

Aici va sta 27 de ani în rugăciune, dar și pătimire. După oarecare vreme, sfântul este hirotonit preot (ieromonah). În anul 1416, otomanii ocupă și peninsula Atica. În anul 1424, atacând mănăstirea, păgânii îi omoară pe toți călugării, afară de Sfântul Efrem cel Nou, care nu se afla în mănăstire atunci, ci într-o peșteră de lângă mănăstire, în care obișnuia să se nevoiască.

Peste încă un an, păgânii otomani vor ataca din nou mănăstirea, cu această ocazie prinzându-l și pe Sfântul Efrem. În ziua de 14 septembrie 1425, dată în care sfântul împlinea 41 de ani, el a fost luat rob de către turcii cei păgâni. Înălțarea Sfintei Cruci, a cărei sărbătoare se prăznuia în acea zi, a coincis cu urcarea Sfântului Efrem cel Nou pe crucea pătimirilor. Turcii îl vor supune pe sfânt la chinuri groaznice, chiar în curtea mănăstirii sale.

Supușii diavolului, văzând că Sfântul Efrem a rămas calm, netulburat și luminos, au început a-l tortura într-un chip crunt. Sfântul a pățimit groaznic, sălbăticia păgânilor turci fiind de neimaginat. El a fost pironit cu cuie de un dud ce încă mai există în acel loc, spânzurat fiind cu capul în jos, iar mai apoi străpuns cu mulțime de cuie lungi, de fier, în vreme ce în pânțele i s-a înfipt un lemn aprins, care îi ardea interiorul.

Sfântul Efrem cel Nou a adormit în Domnul pe 5 mai 1425, într-o zi de joi, în jurul orei 9, în vârstă fiind de numai 41 de ani. Bătăia și tortura zilnică nu l-au făcut pe Sfântul Efrem să renunțe la Hristos și să devină musulman.

Descoperirea Moaștelor Sfântului Mucenic Efrem cel Nou

Atât viața, cât și faptele și martiriul sfântului, dimpreună cu sfintele lui moaște, au rămas tănuite vreme de mai bine de cinci sute de ani. Din rânduiala lui Dumnezeu însă, Sfântul Efrem cel Nou va fi descoperit în ziua de 3 ianuarie 1950.

În acea vreme s-a ridicat o mănăstire de maici, pe locul celei vechi în care a viețuit o vreme Sfântul Efrem cel Nou. Stareța de atunci, maica Macaria, adormită în Domnul la data de 23 aprilie 1999, se plimba printre ruinele mănăstirii celei vechi, primind gândul despre mulțimea Sfintelor Moaște ce au hrănit acel pământ sfânt.

Vreme îndelungată, maica s-a rugat lui Dumnezeu să o învrednicească de a-i descoperi măcar unul dintre mulțimea

sfînților martirizați în acel loc. În chip minunat, maicii i s-a descoperit să sape într-un anumit loc din zonă. Chemând pe unul dintre muncitorii ce munceau la mănăstire, maica i-a arătat locul cu pricina și l-a rugat să sape acolo. Deși la început n-a vrut, muncitorul a început să sape, grăbit și fără de grijă. Maica l-a rugat să sape mai lin, spre a nu strica moaștele pe care le va găsi. Muncitorul a luat-o pe maică în răs. A săpat în continuare, până când a dat de Capul unui sfânt, minunat mirositor. Înărmurit, muncitorul a căzut la pământ.

Plecând muncitorul, maica a îngenucheat și a sărutat cu mare evlavie sfintele moaște. Săpând cu mâinile sale, ea a dat peste mânecele rasei sfântului, păstrată neputrezită, precum și peste corpul întreg al unui sfânt mucenic.

Săvârșind în acel loc slujba Vecerniei, maica auzi în spatele ei pașii unui bărbat ce pășea sigur pe el. Dintr-o dată, auzi zicându-i-se: „Cât timp vrei să mă mai lași aici?” În acea clipă, ea văzu înaintea ei un călugăr înalt, cu barbă până la piept. Maica i-a răspuns, zicând: „Iartă-mă, dar mâine, cum se luminează de ziua, voi avea grijă de ține.” Atunci, sfântul s-a făcut nevăzut.

A doua zi, maica Macaria a curățat sfintele moaște și le-a așezat în Altarul bisericii mănăstirii, înaintea lor aprinzând o candelă. În aceeași noapte, Sfântul Efrem cel Nou i-a apărut maicii, în vis, spunându-i numele său, cât și cele despre viața lui. Mai apoi, maica va așeza moaștele înaintea sfintei lui icoane, spre închinare și mângâiere celor ce vin și cad cu credință înaintea lor.

Sfântul Efrem cel Nou este prăznuit atât în ziua mutării sale la Domnul, pe 5 mai, cât și în ziua aflării cinstitelor sale moaște, pe 3 ianuarie. (*Sursa informațiilor - crestinortodox.ro*)

Minuni

ale Sfântului Efrem cel Nou

✦ [...] Mă anunță colegul meu, cel dependent de droguri, că are un examen foarte greu și că are nevoie de mine să mă rog pentru el. M-am oferit cu drag, fără să realizez că este totuși o promisiune. Cu o seară înainte de examen, am venit obosită acasă, după o zi în care am fost și la facultate dar și la locul de muncă. Eram epuizată. Mi-am adus aminte că are examen și mi-am zis că voi spune în gândul meu o simplă rugăciune, sub pretextul că, nu are de unde să știe că nu m-am rugat pentru el. Conștiința m-a muștră și îmi tot aminteam de acel Sfânt despre care citisem doar trei rânduri din minunea unui examen. Am luat notebook-ul și mi-am deschis mail-ul. Mai întâi l-am rugat pe Sfânt să mă ierte pentru că nu am cartea cu acatistul și că

sunt nevoită să citesc totul virtual și apoi m-am pus să citesc acatistul. M-a emoționat foarte tare acatistul pentru că atunci realizam mici părți din viața lui și, la sfârșit, am adresat mici rugăciuni alcătuite de mine către el. A doua zi, colegul meu m-a sunat să îmi spună cum a fost examenul. A început așa: „am simțit că te-ai rugat pentru că, deși această profesoară este foarte dificilă, îmi venea să o iau în brațe și să îi mulțumesc pentru felul în care s-a comportat cu noi la examen”. Eu devenisem din ce în ce mai fermecată de cele ce mi le spunea și mă uimea tot mai mult acest Sfânt. Am aflat că nu numai el, ci și ceilalți colegi au promovat examenul și că toți erau surprinși de modul în care se schimbase profesoara. Atunci mi-am făcut curaj să îi spun că

m-am rugat Sfântului Efrem cel Nou și că îmi doresc să îl cunoască și el pe cel ce l-a ajutat să reușească la examen. Deja vedeam că erau trei minuni. Prima în care promovase examenul, a doua, în care au promovat toți colegii și schimbarea radicală a profesoarei, și a treia, că am putut să îi vorbesc despre acest Sfânt ca să îl pot ajuta în privința drogurilor.

La scurt timp, a sosit în București icoana Sfântului. L-am luat pe colegul meu și am mers să ne închinăm și să îi mulțumim pentru ajutor. Sfântul Efrem l-a ajutat să își termine facultatea cu brio, să se lase de patima drogurilor și să își profeseze meseria. Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururi fericite! (*Mărturie trimisă redacției doxologia.ro de către Elena B. – text prescurtat*)

✦ Vreau să mulțumesc lui Dumnezeu și Sfântului Efrem pentru minunea pe care am fost învrednicită să o trăiesc.

Am născut în ziua descoperirii moaștelor Sfântului Mucenic Efrem cel Nou (n.r. 3 ianuarie 2002). Copilul, din lipsă de oxigen, s-a născut vântat și a plâns după 30 minute. Copilul a suferit de apnee, dar nu l-au pus în incubator pentru a-l ajuta cu oxigen, deoarece avea convulsii. A fost transportat de urgență în aceeași după-amiază la Spitalul de copii „Sfânta Sofia” - unde medicii au constatat că suferise un edem cerebral. Doctorii nu dădeau mari speranțe. Ne-au spus să ne rugăm să moară, pentru a nu suferi - căci organismul lui era în stare vegetativă, convulsiile distrugându-i toate organele vitale.

Situația a rămas critică, iar singura noastră nădejde era la Dumnezeu și la Sfântul Efrem, la care ne rugam în fiecare zi. În 13 zile i-au făcut o a doua encefalogramă, în urma căreia medicii nu vroiau să ne spună rezultatul, pentru a nu ne da curaj. După ce au trecut două zile, ne-au comunicat că bebelușul nostru este într-un tot bine și nu înțelegeau cum s-a întâmplat aceasta, de vreme ce așteptau moartea lui. În acest moment trebuie menționat faptul că, în cele 13 zile, Sfântul Efrem ni s-a arătat în multe feluri.

Copilașul a fost internat 17 zile la terapie intensivă. După aceea a fost transferat într-un salon normal, în care timp de 13 zile a început să primească ușor-ușor lapte. Mai apoi l-am adus acasă.

La prima reexaminare, totul a mers foarte bine, iar o profesoară universitară a spitalului, atunci când a citit istoricul copilului, a strigat către unii colegi de-ai săi, spunându-le: Veniți să vedeți minunea secolului! (*doxologia.ro – text prescurtat*). ❖